

CARTES A UN POETA / MAITE SOLER

Decent però millor de mil

IL·LLUSTRACIÓ DE MONTSE SENSERRICH

Barcelona, 1907

Estimat Amadeu:

T'escric aquesta carta en record de l'última estada que vàrem fer junts a l'Exposició Internacional de Barcelona. Com ja et vaig fer saber, la meva intenció és portar a la nostra estimada ciutat, la inquietud de la gent pel cant. Vaig quedar corprès, meravellat, fora de mi, veient aquells cors com cantaven. Nosaltres, els catalans, som capaços d'això i molt més!

Estimat amic.

Ja sé que molts no comprendran aquesta inquietud, començant per la meva mare, que es fereix veient com, segons ella, malbarato la meva vida amb la música. Tot el dia m'empaita amb epístoles per aconseguir fer-me reflexionar per si en veritat estaré fent un disbarat. Ella vol que sigui comptable i porti el negoci de la família. Segons diu, el meu pare va patir molt sent capità de la marina mercant, traficant amb Amèrica a l'altra banda de l'Oceà.

A les mares no hi ha qui les entengui, de jovenet jo volia anar amb el pare a fer la travessada de l'Atlàntic i ella no en volia sentir a parlar ni en broma. Aleshores tot jo vaig entristir. El pare lluny, la mare tancada a casa i jo només tenia la música com a consol. A casa sempre es reunia un grup de gent als qui agradava que jo els toqués el piano i aplaudien les meves interpretacions.

De cop i volta vaig començar a buscar feina de pianista. Justament ara que he aconseguit ser el pianista principal del cafè Anglès del Carrer Fernando i amb perspectives de treballar amb tu formant un quartet a la "Plaza de Cataluña", concretament al Carrer Pelayo, és quan la mare encara s'amoina més.

L'Orfeo és el meu somni, amic meu, tots dos junts el farem tirar endavant, malgrat el que digui la prohibició de la dictadura de Miguel Primo de Rivera. No entenc el perquè de la prohibició de cantar, per mi és confondre el pur catalanisme amb el malson separatista d'alguns polítics mal intencionats que barregen coses que no tenen, a la meva manera d'entendre, res a veure. Tot és un somni fet realitat, malgrat

les dificultats, un dia actuarem pels reis i tothom parlarà de nosaltres.

Estic pensant en la seu de l'Orfeo, hauria d'ésser un palau, ja ho tinc! Es dirà Palau de la Música Catalana, i per tot arreu serem reconeguts, al país i fora d'ell, a Europa i a tot el món.

He vist un lloc on podríem edificar la seu del Palau, al costat de l'església de Sant Francesc Xic. Ves per on aquesta església té, com totes, contes i llegendes: li diuen a la imatge que hi ha dins de Sant Antoni de Pàdua, el sobrenom de San Antoni de la fava i també Sant Antoni dels lladres. Diu la llegenda que quan a algú li roben una cosa o la perd, tira una fava seca a la llàntia d'oli que hi ha davant la imatge i se li demana al lladre que torni el que ha robat. Si no ho torna, la fava s'infla tant que rebenta, i quan la fava rebenta el lladre es mor.

Bé, ara no sé perquè t'ho explico, això, però sé del cert que d'aquí a un temps seran l'església i el Palau una mateixa cosa, i la llum de la llàntia brillarà per la santa glòria del Palau. Allí tots cantaran i aplaudiran les cantates del nostre país, tu mateix, amic meu, faràs cançons que jo dirigiré.

Ara només ens cal trobar gent que ens doni diners, que confii en la nostra quimera, i n'estic del tot segur que tot tirarà endavant.

Hi ha més de 400 persones a Barcelona amb ganes de realitzar aquesta gran obra tant important pel nostre país, que ens doni el prestigi de tot poble que té una identitat. Sempre i per sobre de tot, primer és el nostre país, la nostra estimada pàtria.

Visca Catalunya i els Catalans honrats!

Una abraçada, amic meu.

Artur Lladró

Matilde

UN CONTE DE **MARINA ANTÚNEZ I FERRER**

Feia fred, molt de fred, aquell hivern. La Matilde va sortir de casa de pressa, oblidant agafar el somriure, que va quedar-se damunt la tauleta de nit. Aquell vespre, de fred més intens que altres vegades. Sense bufanda, va sortir al carrer i els llavis li quedaren ben aviat de color vellut. Ella corria, corria i corria sense aturar-se enlloc, fugint de tot allò que coneixia, com si cregués que un fantasma malhumorat li volgués fer pagar les culpes d'un passat massa tèrbol per a recordar-lo de nou.

Al cap d'una bona estona va aturar-se en un cafè. S'hi estava bé, amb l'aire calent de la calefacció del local. Va demanar un te amb llet mentre s'asseia a la taula del costat de la finestra. A fora, va veure passar gent abrigada, alguns caminant sols, altres acompanyats d'altres. S'hi va estar una bona estona, mirant per la finestra, fins que el seu cor va deixar de bategar negotament i fort i va iniciar un ritme sa i plaent.. Va tornar a obrir els ulls i a través del vidre va trobar-se amb el seu propi rostre, mirant-la. Ara, els seus llavis eren joves i vermells i li van recordar el vermell de la melmelada de maduixes de la seva mare.

La vida, a voltes, li tornava a endolcir el paladar de l'esperança.

IL·LUSTRACIÓ DE **MARIA HELENA MATA**